החלפן הרמאי

סין

זה קרה מזמן ופרטים רבים כבר נשכחו. אך את הסיפור מכירים כל תושבי העיר יוניאן. סבא-רבא סיפר זאת לסבי, סבא לאבי, אבא סיפר לי ואני אספר זאת לכם.

לעיר יוניאן הגיע פעם חלפן ופתח חנות בשוק. העסקים הלכו לו נהדר. מיום ליום הוא נעשה עשיר יותר. ולא פלא. הוא הצליח לרמות את כל הלקוחות. אחד במשקל, שני בכמות, שליש בחשבון סופי.

"טוב מאוד" חשב החלפן "לא קשה לצבור כסף מול העם פשטן הזה. אחד אפחיד, שני ארמה, שלישי אשחד ועם היתר האלים כבר יעזרו."

ולא רחוק מחנותו חי סבל אחד. הוא לא פעם שמע איך צוחק החלפן מהעם התמים,

והדבר לא נתן לו לישון בשקט. צער היה לו לשמוע איך מרמים את שכניו. הוא חשב זמן רב איך להתנקם בחלפן ובסוף מצא פתרון.

שמעו איך היה הדבר.

יום אחד החלפן ישב בחנותו וספר את הרווחים שלו. פתאום נשמע הפעמון ובדלת החנות הופיע אדם. הוא השתחווה לבעל הבית, הוציא מהכיס חבילה ופתח אותה. החלפן ראה בידיו של האיש מטיל זהב.

"מה תרצה עבורו?" שאל החלפן. עיניו הבריקו. קשה היה לו לנתק אותן מחתיכת הזהב.
"אינני רוצה הרבה" ענה האיש "סך הכל מאה טאעל."
החלפן לקח את המטיל ושם אותו על המאזניים.
"הוא שוקל חמישים ליאנג. תקבל חמישים טאעל."
"טעית, אדוני" אמר הסבל "במטיל הזה שישים ליאנג ואני רוצה מאה טאעל עבורו."
"אך אתה נבזה! קרא החלפן "בטח גנבת את המטיל. הוא שוקל חמישים ליאנג. קבל חמישים טאעל וברח, כי אחרת אקרא למשטרה."

הסבל השתחווה עמוק:
"אסכים, אדוני, אם אתה אומר כך. אבל הזהב הזה אינו שלי. אני מוכר אותו

בשביל חבר חולה. תכתוב לי רק שקנית מטיל במשקל חמישים ליאנג."
החלפן כתב קבלה ונתן לו אותה.
כשרק נסגרה הדלת אחרי הסבל החלפן

פרץ בצחוק. ואיך יכול היה לא לצחוק מהאיש הטיפש, הפשוט הזה. המטיל שוקל שישים ליאנג ושווה היה הרבה יותר. והוא שילם עבורו רק חמישים טאעל!

והחלפן הוציא מהתיבה את המטיל כדי שוב ליהנות מהברק שלו. הוא הרכיב משקפיים והרים את הרכש קרוב לעיניו. אך פתאום הידיים שלו נרעדו, פניו החווירו והמשקפיים נפלו מאפו ונשברו. אך עכשיו הוא ראה גם בלי משקפיים כי קנה זהב מזויף.

הו! כמה שכעס החלפן! כבר מזמן ידוע כי רמאים יוצאים ממש מכליהם כשמישהו מצליח לרמות אותם. הוא יצא מיד מהחנות ורץ אחרי הסבל, תפס אותו בצוואר ודרש להחזיר לו את הכסף. אך הסבל דחף אותו מעליו ובשקט ניכנס לצריף שלו. החלפן עמד לשווא לפני הדלת, צעק, קילל ואיים – האיש לא ענה דבר.

ואז החלפן רץ אל השופט וסיפר לו על מעשה של הסבל.

כבר למחרת בבוקר עמד הסבל לפני השופט המרוגז. השופט החזיק בידיו את מטיל הזהב המזויף.

"איך העזת לרמות אדם ישר?" שעל השופט בחומרה "אולי נמאס לך לשאת את ראשך על הכתפיים? הא?"

"כבודו החכם" ענה הסבל "זה לא המטיל שלי. זה שמכרתי היה קטן יותר והיה מזהב אמיתי, ואתה מחזיק בידיך חתיכת

נחושת."
"אך אתה, כלב עלוב!" צעק השופט
"תקבל מאה צליפות בכפות רגליך אם
לא תוכיח לי את מה שאמרת עכשיו!"
והשופט נתן לעוזר שלו סימן להביא
מקלות במבוק.
"הו, אדוני הישר והצודק" אמר הסבל
"אין דבר קל מזה. תצווה לשקול את
המטיל ותראה שאינני רמאי אלא אדם
ישר."
השופט שם את המטיל על מאזניים.
"שישים ליאנג" אמר אחרי שהספר את
המשקולות.
"והמטיל שלי שקל רק חמישים ליאנג. זה
כתוב בידו של החלפן בעצמו, על הניר
הזה. האם אינך רואה שהמטיל שמראה

החלפן הוא לא זה שהוא קנה אצלי?"
השופט שחרר את הסבל הביתה.
והחלפן עזב את העיר יוניאן תוך ימים
ספורים, כי האנשים צחקו ממנו והילדים
רדפו אחריו, הצביעו עליו באצבעות
וקראו: "הרמאי הנענש! הרמאי הנענש!"